

Titu Martí: «No soc gaire extravertit i allibero el que porto dins a través de les cançons»

El cantant menorquinobagenc presenta el seu segon disc ?D'aquí i d'allà'

Titu Martí | Arxiu de l'artista

David Martí és conegut familiarment com a Titu i per això signa els discos com a **Titu Martí**. És un jove nascut a Maó, però que ha passat tota la seva vida a Catalunya. Des de Castellfollit del Boix ens presenta el seu segon disc, *D'aquí i d'allà* (DiscMedi), amb 14 cançons que juguen amb les seves dues identitats: la menorquina i la bagenca.

Explica'ns qui és Tito Martí.

Soc un cantautor català, tot i que els meus orígens són menorquins, perquè els meus pares són de Menorca. Van venir a viure aquí fa molts anys i jo pràcticament he nascut a Catalunya. Vaig néixer a Menorca, però els meus pares ja estaven vivint aquí, els meus primers records són de Catalunya, i he anat a l'escola aquí? El que passa és que a casa seguim parlant menorquí i seguim les tradicions menorquines.

Això ha forjat la teva identitat? Per una banda, aquesta arrel menorquina, per l'altra banda, la quotidianitat montserratina?

Exacte. Aquest disc, *D'aquí i d'allà*, és el reflex de la meva identitat. Fa dos anys vaig gravar *Anhel*

(Hidden Track Records) tot en català central, sense el dialecte menorquí. Ara he volgut representar el que sento una mica per les dues pàtries: d'una banda, Catalunya i, de l'altra, Menorca. Per això el disc va alternant una cançó en català estàndard i una cançó en menorquí. I al final, tanco el disc amb dues peces especials que són "Duc una Pàtria al cor" i "S'illa dels cinc fars", que són les cançons que inspiren el títol del disc.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=mBolzt7OIQI>

Com et sents més còmode cantant?

Em sento molt còmode amb totes dues. No sé si cap al futur em decantaré per un accent o per l'altre, però de moment em sento còmode amb com ho he fet en el disc. Penso que està bé que canti en menorquí per no perdre les meves arrels, i per això vaig començar a compondre el menorquí l'any passat. Realment jo em sento de Menorca i em sento d'aquí. És una mica estrany.

Pots canviar l'accent d'una cançó: cantar amb accent menorquí en una que hagis compost en català central o a la inversa?

No ho he provat, però no hi hauria d'haver gaire problema. A Menorca, depèn de la zona, sí que canvia molt l'accent. La meva mare és de Maó i el seu accent és bastant similar al que tenim en alguna part de Catalunya, però afegint-hi l'article salat i canviant alguna paraula. Per això potser és més adaptable. El meu pare és de Ferreries i allà sí que tenen un accent més tancat. Però el meu menorquí és més similar al de la meva mare, no he mamat l'accent del meu pare.

Estilísticament, t'apuntes a la línia clàssica de la cançó d'autor. Quins són els teus referents?

Un referent molt important per a mi és **Cesk Freixas**. L'he anat escoltant al llarg de la meva vida. Però tinc germanes més grans i, quan era petit, a casa sonaven bastant un parell de grups catalans: **La Troba Kung-Fú** i **Rauxa**. També he escoltat molt el grup de Menorca **Pèl de Gall**, i **Obeses**.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=J3z2sNSnft0>

Escoltant "Trobava a faltar", quan hi entra l'harmònica, encara que no vulguis, penses en Bob Dylan.

Sí, òbviament. T'he dit referents d'aquí. D'internacionals, sumem-hi, òbviament, **Bob Dylan**, **Queen**, **The Beatles**?

Aquest segon disc té una línia continuista respecte al primer, per bé que sí que hi ha una evolució. Com el defineixes musicalment?

He volgut anar una mica més enllà. El primer era més acústic i en aquest he volgut dedicar més hores a la producció. I hi hem afegit altres sons. Per exemple, en dues cançons hem posat sintetitzadors! Jo, que em pensava que mai utilitzaria sintetitzadors, en aquest ja n'he posat algun... La música i els sons van evolucionant i si no vols quedar-te enrere, has d'anar evolucionant tu també. Però bé, musicalment segueix sent un estil molt acústic. Jo en dic 'pop sincer'.

Pel que fa a les lletres, hi vols transmetre algun missatge?

Toco diversos temes, ja sigui de crítica social o de desamor, però sempre intento donar un missatge d'esperança. I en cas que la cançó no tingui esperança, si faig un videoclip, intento que el videoclip sí que en tingui. Jo no soc gaire extravertit i la meua manera d'alliberar el que porto dins és a través de les cançons. Intento que les cançons arribin a la gent i que el públic s'hi senti identificat i les pugui viure.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=R2qsyf3PwZE>

En aquest disc has comptat amb uns quants col·laboradors. Com els has escollit i què creus que hi aporten?

Sí, en tenia moltes ganes. Al primer disc no hi ha cap col·laboració i jo anava veient que artistes a qui segueixo feien col·laboracions... I vaig gosar demanar-ho a artistes que admiro i que em feia il·lusió que hi fossin: el **Cesk Freixas** i la **Ju**. Els vaig enviar un missatge directe a Instagram, exposant el projecte. I tots dos em van dir que sí. Amb els altres col·laboradors ja ens coneixíem.

Crec que enriqueixen el disc i que hi aporten visibilitat, perquè són més coneguts que jo. A més, haver pogut compartir moments amb ells i veure com treballen ha estat extraordinari i m'ha servit per agafar idees.

Com és un directe de Titu Martí?

Hi ha dos formats de directe. Hi ha el format solista, que és en **Titu Martí** amb la guitarra, normalment espanyola, i en què m'assec sobre un caixó i faig una mica de bombo amb el pedal i una pandereta o un txarles amb l'altre peu, i hi afegeixo harmònica a les cançons que n'hi ha. L'altre format és amb la banda al complet. La formen un baixista, el Jordi Macià, el meu germà Moi Martí a la bateria i, de vegades, també portem un teclat, que fins ara ha sigut l'Albert Sánchez. No són concerts festius, sinó concerts per escoltar, assaborir les lletres i gaudir.